

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117226587
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117226587.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobcu: H. J., T.. XX.XX.XXXX, U. H. V. Č.. X, zastúpený spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpený ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., so sídlom Kýčerského č. 7, Bratislava, IČO: 36 857 513, o určení, že zmluva je bez úrokov a poplatkov a iné, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05. októbra 2020, č.k. 10Csp/92/2017-444, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o určení, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky číslo 57, obsahnutej v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa XX.XX.XXXX (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „zmluva“) iba sumu 6,51 eur, ako aj v časti o určení, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé anuitné mesačné splátky od splátky č. 58 (vrátane) až po splátku č. 108 (vrátane) obsahnuté v zmluve (I. výrok). Žalobu vo zvyšku, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, ďalej určenia, že v nej uvedená zmluvná podmienka pod číslom I bod 7 - poplatok za poskytnutie úveru 36,40 eur je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ako aj určenia, že jej zmluvná podmienka - rozhodcovská doložka uvedená v článku II ods. 5 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, zamietol (II. výrok). Žalovanému vo vzťahu voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok). Na základe nesporných tvrdení strán sporu a vykonaného dokazovania vychádzal z toho, že strany sporu uzavreli zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi spotrebiteľský bezúčelový úver a záväzok žalobcu vrátiť poskytnuté finančné prostriedky žalovanému spolu s úrokmi, poplatkami a splniť ďalšie záväzky v zmysle zmluvy. Z jej obsahu vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi bezúčelový úver v sume 1.820 eur, lehota splatnosti bola dohodnutá na 108 mesiacov, čerpanie úveru bolo jednorazové dňa 18.08.2015. Celkový počet splátok bol zmluvnými stranami dohodnutý na 108. Dátum prvej anuitnej splátky bol v zmluve uvedený deň 16.09.2015 a dátum poslednej anuitnej splátky bol v zmluve uvedený deň 16.08.2024. Mesačná anuitná splátka vrátane poistného bola v zmluve špecifikovaná vo výške 33,23 eur, z toho mesačná splátka poistného bola v sume 1,47 eur. Ročná percentuálna miera nákladov v zmluve bola uvedená vo výške 17,76 % a bola vypočítaná z údajov - celkové náklady dlžníka vo výške 1.645,93 eur, výška úrokovej sadzby 15,90 % ročne, výška poplatku za poskytnutie úveru 36,40 eur, výška mesačnej anuitnej splátky 31,76 eur,

počet anuitných splátok 108, lehota splatnosti úveru 108 mesiacov, výška úveru 1.820 eur, celková čiastka, ktorú mal žalobca ako dlžník zaplatiť žalovanému vo výške 3.465,93 eur, z toho v súvislosti s poskytnutím úveru istina 1.820 eur a celkové náklady dlžníka 1.645,93 eur, ako aj z priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 15,44 %. Dohodnutá odplata bola v zmluve ustálená na 18,87 % a najvyššia prípustná miera odplaty bola 22,02 %. Obsahom zmluvy bolo aj pristúpenie žalobcu k poisteniu schopnosti splácať úver. Žalobca potvrdil, že bol oboznámený pri uzavretí zmluvy so všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaného. Taktiež z jej obsahu vyplýva, že žalobca ako dlžník, podpísaním zmluvy súhlasil s návrhom žalovaného, aby prípadné spory vzniknuté zo zmluvného vzťahu boli rozhodnuté prednostne mimosúdnym riešením sporov v rozhodcovskom konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného v zmysle zákona č. 492/2009 Z. z.. Zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, 6, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. g/, h/, i/ § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a/, b/, d/ zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) a dospel k záveru, že žaloba, v zostávajúcej časti po čiastočnom zastavení konania, nie je dôvodná. Konštatoval, že predmetná zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Za nedôvodné považoval tvrdenia žalobcu zdôvodňujúce jeho záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru v dôsledku porušenia § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ (v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) tým, že žalovaný v zmluve neuviedol konkrétnu výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v dôsledku čoho v zmluve absentovalo konkrétne rozdelenie splátok na jednotlivé sumy zodpovedajúce výške pripisujúcej úhradu samotnej istiny, samotných úrokov, prípadne iných poplatkov. Uviedol, že hoci sa jedná o kogentné ustanovenie zákona, podľa jeho názoru úmysel zákonodarcu pri gramatickom vyjadrení skúmaného ustanovenia zákona jednoznačne smeroval k ustáleniu požiadavky určenia konkrétnej výšky, počtu a termínov splátok, ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úrok a iné poplatky. Gramatickým výkladom skúmaného ustanovenia možno dospieť k záveru, že zákon vyžaduje určenie výšky, počtu a termínov splátok, pričom ďalšie pokračovanie legislatívneho vyjadrenia v podobe splátok istiny, úrokov a iných poplatkov predstavuje konkretizáciu obsahu každej splátky, ktorá pozostáva z uvedených jednotlivých zložiek. Na výklad tohto ustanovenia, pre prípadné možné rozdielne interpretácie, nemožno použiť len gramatický výklad tohto ustanovenia. Je potrebné aplikovať aj logický a systematický výklad ustanovenia, kedy v interpretácii právnej normy musí pristúpiť súd porovnaním jej znenia a umiestnenia v celom právnom systéme. Práve pri spotrebiteľskom práve je nutné právnou normu vyložiť aj v kontexte súladu so sekundárnym komunitárnym právom, ktoré predstavuje v tejto oblasti základný zdroj úpravy, ktorý sú jednotlivé štáty Európskej únie povinné transponovať do národných právnych úprav. Prijatie právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch nadväzovalo na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 ES zo dňa 23.04.2008 (ďalej len „Smernica“), ktorá stanovovala rozsah, obsah a jednotlivé aspekty zákonných úprav členských štátov týkajúcich sa práve zmlúv o spotrebiteľských úveroch. V zmysle článku 10 ods. 2 písm. h/ Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Poukázal na rozhodnutie SDEÚ v konaní C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia kontra Y. H., v ktorom súd konštatoval, že v zmluve o úvere nemusí byť jednoznačne určené, aká časť z každej splátky bude započítaná na istinu, prípadne iné časti splátky. Daný výklad teda aplikoval na § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ. Zákonodarca pri tvorbe zákona transponoval Smernicu, ktorej obsah bol zákonodarcovi zrejмый. Smernica obsahovala článok 22 ods. 1, v ktorom jednoznačne určovala, že obsahuje harmonizované ustanovenia, pričom členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od jej ustanovení. Vnútroštátny predpis sa síce v jazykovom vyjadrení líši od článku 10 ods. 2 písm. h/ Smernice, no za žiadnych okolností ho nemožno vykladať rozširujúco, keďže samotná Smernica kladie dôraz na harmonizáciu a na stanovenie jednoznačných pravidiel, okrem iného, aj pri stanovení obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch. V tomto smere sa súd prvej inštancie nepriklonil k argumentácii žalobcu, že zákonodarca sa vedome odchyľil od ustanovení Smernice a vedome rozšíril povinnosti dodávateľa. Absentuje osvedčenie úmyslu zákonodarcu takýmto spôsobom postupovať a preto ani vnútroštátnu právnou normu nemožno vykladať tak, že každá splátka má byť rozdelená na jednotlivé komponenty v podobe istiny, úrokov a iných poplatkov. Keďže teda nemožno mať pochybnosti o výklade namietaného ustanovenia, na danú vec neaplikoval § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca vo vnútroštátnej právnej úprave len jednoducho konkretizoval z čoho každá splátka pozostáva, pričom vzhľadom na nemožnosť odklonenia sa od ustanovení Smernice, výklad ako podáva žalobca v žalobe, je neprípustný. Jednoznačne vylúčil možnosť rozšírenia, respektíve sprísnenia právnej normy upravujúcej náležitosti zmluvy o úvere vo vnútroštátnych predpisoch. Konštatoval, že teda

nemožno dospieť k inému výkladu ako k tomu, že ak dodávateľ v zmluve o úvere uviedol konkrétnu výšku, termíny a počet splátok úveru, splnil si zákonnú podmienku určenú ustanovením § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ, a nemožno tak poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Dodal, že pri ustálení výkladu sporného ustanovenia vychádzal aj zo zásady proporcionality. Podľa jeho názoru totiž aj prípadné rozdelenie splátky úveru, resp. jej pripísania na konkrétnu istinu, úroky, príp. poplatky by nemalo žiadny vplyv na ekonomické správanie spotrebiteľa - žalobcu, nemalo by to pre žalobcu inú ako informačnú hodnotu. V tejto súvislosti poukázal na obsah rozhodnutí predloženými v konaní žalovaným, ako aj na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 211/2017 zo dňa 23.04.2018, 4 Cdo 187/2017 zo dňa 23.04.2018, 3 Cdo 146/2017, 5 Cdo 132/2017 zo dňa 29.10.2018. Poukázal na to, že Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach zaujal jednotný názor, že anuitná splátka je rovnomerná splátka úveru zahŕňajúca splácanie príslušnej časti istiny, úroku a poplatkov mesačne, vždy v termíne splatnosti uvedenom v zmluve. Splácanie anuitným spôsobom (formou konštantnej anuity) znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Výška každej splátky úveru je rovnaká (s výnimkou poslednej splátky). Poslednou splátkou úveru sa splatí zostatok úveru aj so zvyšným príslušenstvom. Anuitnou splátkou sa teda v danom prípade rozumie splátka, ktorá má rovnakú (nemennú) výšku počas celej doby platnosti úveru, v závislosti od splácania (priebehu amortizácie) úveru sa však mení vnútorná skladba anuitnej splátky (klesá v nej podiel úrokov a zvyšuje sa podiel istiny). Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny a úrokov, a preto je potrebné úver na jej základe poskytnutý považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak najvyšší súd jednoznačne uviedol, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo to, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, aká na úrok za poskytnutie úveru a aká na iné platby (poplatky). V uvedenej súvislosti najvyšší súd poznamenal, že aj podľa záverov uvedených v rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Y. H., zmluva o úvere uzatvorená na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 Rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku). Súd prvej inštancie zhrnul, že povinnou náležitosťou zmluvy o úvere teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok podľa § 9 ods. 2 písm. l/ (predtým k/ a v súčasnosti i/) ZoSÚ, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať výšku istiny úrokov a iných poplatkov, vrátane dátumu týchto splátok a to aj formou vyžiadania si amortizačnej tabuľky od žalovaného. Žalobca mal jednoznačne možnosť vyžiadať si od žalovaného amortizačnú tabuľku, v ktorej by bol uvedený podrobný rozpis splátok, ktoré bol žalobca povinný zaplatiť, lehoty splatnosti jednotlivých splátok a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne dodatočné náklady. Žalobca mal možnosť spoľahlivo zistiť rozloženie splátky, avšak toto svoje právo nevyužil vyžiadaním si amortizačnej tabuľky. K ďalšej žalobcovej námietke rozporu zmluvy s § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b/, d/ ZoSÚ - nesprávne vyčíslenie hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“), ako aj skutočnosť, že RPMN je určená v zmluve v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, uviedol, že žalobcom vytykaný nesúlad je spôsobený výlučne matematickou úpravou čísiel, ktorá bola nevyhnutná. Celková čiastka, ktorú má žalobca na základe zmluvy žalovanému zaplatiť a ktorá bola vypočítaná žalovaným je skutočne suma 3.465,93 eur. Pri počte 108 rovnakých splátok však vychádza výška jednej mesačnej splátky, neberúc do úvahy výšku poistného, 31,7549074074 eur. Uvedenú sumu však žalobca ako klient žalovaného nie je schopný zaplatiť v časti 0,0049074074 eur z dôvodu, že najnižšia jednotka meny EURO je 1 cent. Z tohto dôvodu bola potom výška splátky upravená na účely výpočtu parametrov úveru špecializovaným softvérovým riešením pracujúcim v automatickom režime, ktoré riešenie používa žalovaný na prípravu údajov do zmluvnej dokumentácie, matematicky nahor na sumu 31,76 eur, pričom vzniknutý matematický rozdiel 0,55 eur (3.466,48 eur - 3.465,93 eur) ide na ťarchu žalovaného, žalobca túto čiastku nie je povinný zaplatiť. Výška RPMN 17,76 % pritom ostáva nezmenená, tak pri výpočte so sumou splátky 31,7549074074 eur, ako aj pri splátke v sume 31,76 eur. Jedinou zmenou je výška celkovej čiastky na zaplatenie, ktorá kolíše o 55 centov. Údaje uvedené v zmluve sú uvedené správne - RPMN 17,76 %, celková čiastka na úhradu 3.465,93 eur, výška splátky bola matematicky upravená nahor na dve desatinné miesta, tak aby bolo možné

splátku uhradiť pre obmedzenia meny EURO, pričom celkový rozdiel v podobe 55 centov zo sumy 3.466,48 eur ide na ťarchu žalovaného. To, že poplatok za poskytnutie úveru bol zahrnutý žalovaným do RPMN je správny. Dojednanie poplatku za poskytnutý úver nevyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru mal preto žalovaný nárok. Súd prvej inštancie konštatoval, že nebola teda splnená podmienka zmysle § 11 ods. 1 písm. b/, d/ ZoSÚ, ktoré pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru predpokladá absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/, resp. že by v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Stotožnil s obranou žalovaného v tom smere, že údajná chyba RPMN, resp. celkovej čiastky, ktorú má žalobca ako spotrebiteľ zaplatiť, je len otázkou výpočtu a nevyhnutného matematického zaokrúhľovania a nie je v zmluve uvedená vo výške na ujmu žalobcu. Sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by preto bola podľa jeho názoru aj v intenciách rozhodovacej praxe Súdneho dvora EÚ neprimeranou. Súd prvej inštancie tiež zdôvodnil svoj záver, že dojednanie poplatku za poskytnutie úveru nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako to namietal žalobca. Poukázal na to, že ZoSÚ podrobne stanovuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere s cieľom dať dlžníkovi jasnú predstavu o obsahu jeho záväzku a to najmä v časti jeho odplaty. Je nesporné, že činnosť veriteľov ako podnikateľov je vykonávaná za účelom dosiahnutia zisku, a preto aj poskytovanie finančných prostriedkov vo forme spotrebiteľského úveru nie je bezodplatné, ale je spojené s určitou odplatom, ktorej podmienky dojednania zákon presne a pomerne prísne upravuje. V tomto kontexte treba posudzovať aj akceptovateľnosť poplatku za poskytnutie úveru, ktorý si veriteľ v predmetnom zmluvnom vzťahu nárokuje. Z označenia poplatok za poskytnutie úveru je jednoznačné, že má ísť o poplatok za poskytnutie úveru, t.j. za úkony zo strany žalovaného ako veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru, ako napríklad oslovenie dlžníka, zistenie jeho údajov, vypracovanie a uzavretie konkrétnej zmluvy. Ide teda o úkony na strane žalovaného ako veriteľa, ktoré musel realizovať a ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie konkrétnej zmluvy a sú internou záležitosťou žalovaného ako veriteľa a súčasťou jeho nákladov. Práve poplatok za poskytnutie úveru predstavuje cenu za poskytnutie služby žalovaným a možnosť jeho uplatňovania pripúšťajú aj predpisy upravujúce spotrebiteľské vzťahy, a to samotný Zákon o spotrebiteľských úveroch na viacerých miestach výslovne odkazuje na platenie poplatkov. Uviedol, že z hľadiska aplikácie spotrebiteľského práva na uvedený právny vzťah je kľúčom § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo, ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Poukázal taktiež na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Ak sa má skúmať neprijateľnosť podmienky, je nutné primárne ustáliť, či to ktoré dojednanie takémuto prieskumu podlieha. Ak sa má posudzovať, či dojednanie poplatku za poskytnutie úveru je alebo nie je neprijateľným dojednaním, musí byť primárne vyriešená otázka, či sa nejedná o niektorú z výluk, ktoré neprijateľnosť resp. jej skúmanie vylučujú. Pokiaľ sa zákonná úprava premietne v zmluvnej úprave - ak je zmluvná úprava využitím oprávnenia vyplývajúceho zo zákonnej úpravy, potom je zrejmé, že takéto zmluvné dojednanie odráža záväzné zákonné ustanovenie a takéto dojednanie tak ani teoreticky nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čo vylučuje aj prieskum z uvedeného aspektu. Spotrebiteľský prieskum je vylúčený, ak by sa mal týkať hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny. Odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver je tak ako je dohodnutá súčasťou hlavného predmetu plnenia. Je síce možné takúto odplatu nedohodnúť, no ak je do zmluvy zahrnutá, predstavuje rovnako dôležitú zložku, ako napríklad dojednanie úrokov. Odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver vykazuje relevantný parameter hlavného predmetu, čo akúkoľvek zmluvnú podmienku, ktorá sa ho týka, vylučuje z prieskumu neprijateľnosti. Je bez akýchkoľvek pochybností, že dohoda o uvedenom poplatku je cenovým dojednaním. Pri aplikácii výnimky primeranosti ceny - v tomto konkrétnom prípade primeranosti časti odplaty, sa dá dospieť rovnako k jednoznačnému záveru o nemožnosti neprijateľnosti, resp. o vylúčení takéhoto prieskumu. Primeranosť ceny sa štandardne radí medzi skutočnosti objektívne nepreskúmateľné, keďže neexistuje nijaký sadzobník alebo právne kritérium na určenie rámca pre jej preskúmanie (rozsudok SDEÚ zo dňa 30.04.2014 C-26/13, bod 55). Zároveň zdôraznil, že uvedené závery o výnimke zo spotrebiteľského prieskumu prichádzajú do úvahy iba za predpokladu riadnej transparentnosti zmluvnej podmienky. Ak je podmienka transparentnosti splnená, čo v posudzovanom prípade rozhodne je, tak ďalší prieskum prijateľnosti odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver už nie je dovolený. Vo vzťahu k určeniu, že zmluvná podmienka v podobe rozhodcovskej doložky (uvedená v článku II ods. 5 zmluvy) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je neplatná, uviedol, že na takomto určení

žalobca stratil naliehavý právny záujem z dôvodu, že rozhodcovský súd určený v rozhodcovskej doložke už zanikol a z tohto dôvodu žalobe ani v tejto časti súd nevyhoviel. Dodal, že rozhodcovská zmluva mala byť obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy (§ 3 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Súladne s tvrdeniami žalobcu súd prvej inštancie tiež konštatoval, že § 11 ods. 1 ZoSÚ nevyžaduje kumulatívne splnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymedzených v § 11. Stačí, ak chýba čo len jedna z týchto podstatných náležitostí, aby súd poskytnutý spotrebiteľský úver mohol považovať za bezúročný a bez poplatkov. Avšak, z dôvodov ním predtým uvedených, žalobe nemohol vyhovieť. Súd prvej inštancie sa tiež venoval žalobcom odkazovaným rozhodnutiam Slovenskej obchodnej inšpekcie, SK/0007/99/2009 zo dňa 07.06.2010 a SK /0196/99/2012 zo dňa 25.04.2012 a priklonil sa k argumentácii žalovaného, že posudzované otázky v rozhodnutiach nemajú právny význam pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcom. V prvom uvedenom rozhodnutí bolo rozhodované o porušení práv žalovaného v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorý bol nahradený ZoSÚ, v zmysle ktorého posudzoval nárok žalobcu v prejednávanej veci. Druhým uvedeným rozhodnutím bola uložená žalovanému peňažná pokuta pre porušenie zákazu v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Konštatoval, že predmetné rozhodnutia nemajú právny základ pre posúdenie nároku uplatneného v žalobe. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a zásady zodpovednosti za zavinenie na zastavení konania v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. Žalovanému vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške z dôvodu, že žalobca svojím konaním zaviniel zastavenie konania v časti o uplatnenom nároku z dôvodu späťvzatia časti žaloby, ako aj z dôvodu, že v konaní o zvyšku uplatneného nároku žalobcom mal žalovaný plný úspech.

2. Proti tomuto rozsudku, do výrokov II. a III., podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal vyhovenia žalobe v jej zamietnutej časti a priznania mu nároku na náhradu trov konania, eventuálne zrušenia rozsudku v danej časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Svoje odvolanie založil na odvolacích dôvodoch v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. Za nesprávnu jednak považoval argumentáciu súdu týkajúcu sa náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ. S odkazom na príslušné závery súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku a s poukazom časovo príslušné znenie tejto osobitnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluva o úvere mala obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), bol toho názoru, že v zmysle zásady zákazu retroaktivity je potrebné vyvodiť záver, že zmluva nemala podstatné náležitosti už v čase jej uzavretia, čo odôvodňuje nárok na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere v spojení so skutočnou časovou pôsobnosťou ZoSÚ. Poukázal na to, že novela - zákon č. 279/2017 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť 01.05.2018, nahradila slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Y.M. H.. Harmonizácia práva členských štátov v prospech spotrebiteľov je podstatná na ochranu spotrebiteľov ako slabších zmluvných strán. Na druhej strane zmluva bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá dňa 18.08.2015, v čase, keď ešte pôvodné znenie § 9 ods. 2 písm. l/, ktoré bolo odstránené novelou, sa nachádzalo v ZoSÚ. Vzhľadom na túto skutočnosť je potrebné považovať tvrdenie žalovaného a súdu prvej inštancie v tomto bode za neopodstatnené a nedôvodné. Nesprávnosť uvedeného obsahu napádaného rozsudku pramení z nesprávneho posúdenia samotnej veci zo strany súdu prvej inštancie, a to z toho dôvodu, že v zmluve uzavretej dňa 18.08.2015 absentovala podstatná náležitosť vyžadovaná priamo zo zákona. Podľa tejto absencie podstatnej náležitosti nebolo možné určiť, aká čiastka mesačnej anuitnej splátky pripadá na istinu a aká čiastka pripadá na úroky. Pri uzatváraní každej zmluvy sa vychádza z platných a účinných právnych predpisov v čase uzavretia zmluvy, a preto je podstatné podotknúť, že v čase uzavretia zmluvy medzi žalobcami a žalovaným bolo znenie § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ platné a účinné. Je teda podľa neho potrebné vyvodiť záver, že zmluva nemala podstatné náležitosti, ktoré zakladajú dôvod na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere už v čase uzavretia zmluvy a žalovaný sa už pri uzavretí zmluvy dopustil porušenia spotrebiteľských právnych predpisov, nakoľko už vtedy absentovala podstatná náležitosť vzhľadom na platnú a účinnú legislatívu SR k dňu 18.08.2015. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že

vzhľadom na eurokonformný výklad slovenskej legislatívy bolo potrebné dotknuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch odstrániť, je podľa neho irelevantné vo vzťahu k samotnému času uzavretia zmluvy. Keďže bola zmluva uzavretá pred 5 rokmi, je očividné, že žalovaný ako dodávateľ a ako silnejšia strana v spotrebiteľskom vzťahu, mal dbať toho času na to, aby bola zmluva v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ako spotrebiteľ a ako osoba s priemernou vedomosťou spotrebiteľa nemohol vedieť toho času, že absencia takejto podstatnej náležitosti má mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, najmä vzhľadom na to, že žalobca nedisponuje odborným vzdelaním v odbore právo alebo ekonomika. Vzhľadom na svoje postavenie v spotrebiteľskom vzťahu žalovaný mohol a mal vedieť o tejto skutočnosti. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazyval na závery Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 3 Cdo 146/2018 zo dňa 22.02.2018, v ktorom predmetné ustanovenie interpretoval tak, že „...nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky...“, jeho výklad hmotnoprávných otázok v tejto veci bol podľa jeho názoru neúplný, nesprávny a toto uznesenie porušuje zásadu právnej istoty. Poukázal na to, že v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ ďalej platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc sú vyjadrené nielen právom EÚ, ako aj právom vnútroštátnym, ale aj zásadou, že nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty (a zákaz retroaktivity). Uvedené uznesenie Najvyššieho súdu SR vnáša do právnych vzťahov medzi spotrebiteľom a dodávateľom výraznú právnu neistotu. Uviedol, že slovné spojenie „splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov“ nebolo použité po prvýkrát ZoSÚ, ale o 9 rokov skôr, a to zákonom č. 258/2001 Z. z. Výklad Najvyššieho súdu SR, ktorý je založený na teleologickom výklade ZoSÚ je už zo samotnej logiky veci nesprávny, keďže pravdepodobne opomenul skúmať právnu normu, v ktorej zákonodarca použil skúmanú normu po prvýkrát - čo má podstatný vplyv na posudzovanie otázky právnej istoty. Tie isté slová, bez zmeny vnútroštátneho zákona alebo Smernice, od 11.06.2010 do 09.11.2016 (prijatie rozsudku Súdneho dvora EÚ) boli väčšinou judikatúrou vykladané tak, že členenie splátok zákon vyžaduje. Tie isté slová, bez zmeny vnútroštátneho zákona alebo Smernice, je potrebné podľa názoru najvyššieho súdu od 09.11.2016 do 01.05.2018 (nadobudnutie účinnosti zákona č. 279/2017 Z. z., ktorým sa novelizuje ZoSÚ) vykladať tak, že zákon členenie splátok nepožaduje. Vo všeobecnosti žalobca ďalej poukázal na závery týkajúce sa princípu predvídateľnosti práva. Uviedol, že ak teda roku 2001 do roku 2018 nedošlo k zmene vnútroštátnej právnej normy, pričom od roku 2008 (prijatie Smernice) boli vnútroštátne súdy povinné ex offio brať do úvahy tiež eurokonformný výklad a tieto dospeli k záveru, že je potrebné splátky členiť, len samotný výklad Smernice (nie ZoSÚ) Súdny dvorom EÚ nemôže mať za následok celkom opačný výklad, nakoľko dôvera občanov vo vnútroštátne právo a postup súdov je tak výrazne narušená, o to viac v kontexte toho, že zákonodarca pristúpil na zosúladenie zákonnej normy s právom EÚ k jej novelizácii. Na základe uvedeného mal za to, že tvrdenie súdu prvej inštancie, ako aj žalovaného dostatočne nepreukazujú dôvod, aby sa neaplikovalo ustanovenie, podľa ktorého má byť zmluva bezúročná a bez poplatkov v spojení poukazom na časovú pôsobnosť ZoSÚ. Ďalej poukazyval, že zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ ďalej platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený okrem práva EÚ, vnútroštátneho práva, zásady právnej istoty aj zákazom retroaktivity. Zákonodarca zmenil zákon na zabezpečenie súladu so Smernicou, pričom vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Y. H. a ak by sa predmetné ustanovenia ponechali v ZoSÚ, SR by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Je podľa neho jednoznačné, že eurokonformné vykládanie zákona v znení pred jeho novelizáciou účinnou od 01.05.2018 a prijatou práve v kontexte Rozsudku C-42/15 porušuje zákaz retroaktivity. Poukázal na všeobecný záver o posudzovaní retroaktivity. Uviedol, že po prijatí predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR niektoré súdy odmietli prevziať jeho nie príliš presvedčivý právny názor, na ktorý sa odvoláva aj súd prvej inštancie, pričom k veci zaujali častokrát aj detailné odôvodnenie. Poukázal na odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.03.2018 vo veci 10Co/48/2017 a rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.03.2013 vo veci 3Sžo/19/2012, a tiež označil ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Prešove a okresných súdov z roku 2018. V súvislosti so zásadou zákazu retroaktivity dal so pozornosťou aj pripomienku Slovenskej bankovej asociácie, ktorá sa vyjadrovala k novele zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov. Poukázal taktiež na to, že v prebiehajúcom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 2Co/225/2019, v ktorom sa zaoberal totožným právnym posúdením veci a podal v ňom dovolanie, žiadal Najvyšší súd SR aj o položeniu prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie pre podstatné ustálenie rozhodovacej praxe v prospech spotrebiteľov na území členských štátov Európskej únie v znení: „Porušuje rozhodnutie všeobecných súdov právo Európskej únie, v ktorom všeobecné súdy posudzujú podstatné náležitosti zmlúv o

spotrebiteľských úveroch vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, ako aj smernicou 2008/48/ES o spotrebiteľských úveroch, teda právnych predpisov platných a účinných k dňu rozhodovania vo veci samej a nie k dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere?“ V odvolaní Ďalej namietal argumentáciu súdu prvej inštancie týkajúcu sa údajov o RPMN a uviedol, že nesprávne uvedený údaj o RPMN a o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Podľa neho je v zmluve nesprávne určená RPMN v neprospech žalobcu, a takisto v zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, keďže zmluva neobsahuje identifikáciu výšky úroku a výšky istiny platnej v mesačnej splátke. RPMN bola v zmluve určená na 17,76 %, úroková sadzba na 15,90 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 15,44 %. Žalobca mal podľa zmluvy zaplatiť 108 splátok vo výške 33,23 eur, čím mal klient zaplatiť celkovú sumu 3.465,93 eur. Avšak matematicky správne 108 splátok po 31,76 eur, po odpočítaní poisťného vo výške 1,47 eur, sa rovná sume 3.430,08 eur. Ak sa k tomu pripočíta poplatok za poskytnutie úveru vo výške 36,40 eur, tak celková suma je vo výške 3.466,48 eur, a nie vo výške 3.465,93 eur ako uvádza žalovaný. Z toho dôvodu je v zmluve nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť. Celkový rozdiel spočíval v 0,55 eur. Podľa ustanovenia § 2 písm. h/ ZoSÚ sa na účely tohto zákona rozumie celkovou čiastkou, suma ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. To znamená, že má byť celková čiastka k zaplateniu uvedená ako finálna suma, ktorú má spotrebiteľ za poskytnutú protislužbu zaplatiť. Žalobca v čase uzavretia zmluvy nevedel, že ak v zmluve je uvedená výška RPMN nesprávne, tak je úver bezúročný a bez poplatkov. V zmluve je stanovená nesprávna celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Naproti tomu, že sa súd prvej inštancie stotožnil s obranou žalovaného, že údajná chyba RPMN, resp. celkovej čiastky, ktorú má žalobca ako spotrebiteľ zaplatiť, je len otázkou výpočtu a nevyhnutného matematického zaokrúhľovania a nie je v zmluve uvedená vo výške na ujmu žalobcu, on sa s tým nestotožnil a trvá na svojej právnej, vecnej a skutkovej argumentácii uvedenej v žalobe. Údaj o RPMN totiž je podľa ZoSÚ obligatórnou náležitosťou zmluvy. To, že žalovaný neuviedol správnu hodnotu RPMN v samotnej zmluve, znemožnil mu získať objektívne/skutočné informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje. Nesprávne uvedenie údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec, čo zákonodarca v zmysle § 11 ods.1 písm. b/ o spotrebiteľskom úvere spája so sankciou v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Uviedol, že jeho názor je navyše podporený aj početnou judikatúrou najvyšších súdnych autorít a preto je zřejmé, že súd prvej inštancie aj v tejto časti preukázateľne pochybil, vec nesprávne právne posúdil v dôsledku čoho vyvodil celkom nesprávny záver, a preto považuje prezentované tvrdenia za absolútne nesprávne, priečiace sa kogentnému § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Podľa neho ustanovenia ZoSÚ nerozlišujú či ide o podstatný alebo iba nepatrný rozdiel v sume reálne získanej matematickým výpočtom a tej ktorej uvedenej v zmluve. Princíp pojmov ako „nesprávne uvedenie údajov“ alebo „nesprávne stanovená celková čiastka“ spočíva v ich odlišnosti od reality. To z akého dôvodu dochádza k nesprávnemu uvedeniu údajov v zmluve už nie je samotnou podmienkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, avšak v judikatúre súdov k tomu dochádza v dôsledku nedôslednosti a neodbornosti dodávateľov, ako aj častokrát v dôsledku snahy o maximalizáciu zisku dodávateľov na úkor jednotlivých spotrebiteľov. Tvrdenia súdu prvej inštancie v danej časti tak považoval za právne nesprávne, neakceptovateľné, neudržateľné a priamo sa priečiace kogentnému zákonnému ustanoveniu, a preto je zmluva v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ bezúročná a bez poplatkov. Žalobca namietal aj záver súdu prvej inštancie týkajúci sa požadovaného určenia neplatnosti poplatku za poskytnutie úveru ako neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podľa jeho názoru zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže ukladá žalobcovi ako spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mal niesť žalovaný ako dodávateľ. Poukázal na to, že je spotrebiteľom, slabšou sporovou stranou s priemernou vedomosťou spotrebiteľa a podľa Vrchného Krajského súdu Karlsruhe z 3. mája 2011 (17U 192/10) je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Takéto skutočnosti majú podľa neho za následok vyvodenie záveru, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Poukázal tiež všeobecne na závery o uplatňovaní princípu neznalosť zákona neospravedlňuje v spotrebiteľských právnych vzťahoch, postavení a zvyčajnej miere právneho povedomia spotrebiteľov a princípu ochrany spotrebiteľov. Odôvodnenie súdu prvej inštancie je podľa jeho názoru strohé a nepostačujúce. Uviedol, že pri vyhodnocovaní jednotného právneho názoru pri určitej problematike, v rámci národného práva ako aj práva Európskej únie, je potrebné nazerať na väčšinový pomer názorov, nakoľko iba taký výklad

práva môže byť zákonný, ústavne konformný a eurokonformný. Je absolútne vylúčené, aby súd prvej inštancie podal odôvodnenie len v stručnom rozsahu, podľa ktorého len odkáže na obsah predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR. Podľa neho súd prvej inštancie nenaplnil zákonné požiadavky na riadne, presvedčivé a náležité a najmä správne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keďže vôbec neposkytol odpovede na kľúčové otázky týkajúce sa merita sporu. Žalobca taktiež osobitne namietal rozhodnutie o náhrade trov konania. Uviedol, že súd prvej inštancie absolútne opomenul skúmať § 257 C.s.p. V prípade neúspechu v odvolacom konaní, najmä z dôvodu zmeny vnútroštátnej legislatívy a v nadväznosti na to aj zmeny judikatúry, sú podľa jeho názoru objektívne dané dôvody pre uplatnenie § 257 C.s.p., keďže žalobca svojvoľne nezavinil vznik trov konania, ale tieto vznikli v dôsledku zmeny procesnej situácie. Navrhol, aby v takom prípade odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov konania, vrátane nároku na náhradu trov právneho zastúpenia. Uviedol, že si je vedomý, že dané ustanovenie predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok konania. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Okrem procesnej situácie, podľa jeho neho mať na zreteli aj sociálne aspekty a dopady konania na strany sporu, pričom rovnako je potrebné prihliadnuť aj na postoj strán v konaní. V súvislosti s posúdením jeho majetkovej či sociálnej sféry poukázal na to, že práve z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie - nedostatku finančných prostriedkov sa obrátil na dodávateľa s cieľom za určitých podmienok získať spotrebiteľský úver. Ak by jeho majetková sféra bola priaznivá je podľa neho celkom pravdepodobné, že v takom prípade by nemal dôvod k tomu, aby sa obracal na dodávateľa s požiadavkou o poskytnutie spotrebiteľského úveru, keďže tento je spojený s určitými poplatkami. Poukázal na to, že je potrebné prihliadnuť aj na majetkovú sféru žalovaného, t.j. dodávateľa. Je nepochybné, že v danom prípade ani nie je možné objektívne porovnať majetkovú sféru dodávateľa v porovnaní s ním ako spotrebiteľom, keďže dodávateľ predstavuje silnú ekonomickú jednotku a je lídrom na trhu v oblasti spotrebiteľského práva. Mal za to, že ak by v danom prípade aj dodávateľ v dôsledku procesnej zmeny bol úspešnou stranou sporu, a aj napriek tomu by mu konajúcim súdom nebol priznaný nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia, uvedené by nemalo žiaden dopad ekonomickú stránku na dodávateľa, pričom naopak priznanie tohto nároku by malo citeľný dopad práve na jeho ekonomickú stránku. Skutočnosť, že spotrebiteľia predstavujú v právnych vzťahoch s dodávateľmi skutočne slabší článok de facto odzrkadľuje samotná právna úprava, keď zákonodarca v záujme ochrany spotrebiteľa zakotvil do úpravy ustanovenie v zmysle ktorého oslobodení od súdneho poplatku sú spotrebiteľia, ktorí sa domáhajú ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu. Zmyslom predmetnej úpravy je práve ochrana slabšej strany, keďže spotrebiteľia sa častokrát nachádzajú vo veľmi nepriaznivej finančnej situácii a nemožnosť uhradiť súdny poplatok, a strach z úhrady trov konania bol dôvodom častej rezignácie pred uplatňovaním práva v podobe uplatnenia svojich nárokov na súde. V danom prípade by sa pri posudzovaní dôvodov hodného osobitného zreteľa podľa neho malo nepochybne prihliadnuť aj na postoj strán v konaní, a rovnako by mal prihliadnuť aj na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti. Uviedol, že si svoje procesné povinnosti plnil riadne a včas, uplatňoval všetky skutočnosti a dôkazy včas, konal hospodárne v záujme rýchleho prejednanie veci, vždy rešpektoval súdom ustanovené lehoty, riadne svoje podania doručoval a nespôsoboval žiadne prieťahy, resp. nijakým spôsobom nebránil tomu, aby konajúci súd mohol daný spor riadne prejednať a následne rozhodnúť. Ako spravodlivé a v súlade s dobrými mravmi sa podľa jeho názoru preto javí nepriznať nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia, žiadnej strane sporu.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti potvrdil a žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že z odvolania žalobcu je zrejmé, že vadu rozsudku vidí v podstate v tom, že sa súd prvej inštancie nestotožnil s jeho pohľadom na prejednávajúcu vec. Podľa neho rozsudok spĺňa zákonné nároky v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. Písomné vyhotovenie rozsudku je ako celok zreteľné, jasné a zrozumiteľné, prehľadne štruktúrované, pričom obsahuje opis prednesov a vyjadrení žalobcu i žalovaného, spolu s nevyhnutnou a rozsahom prijateľnou (t.j. text nezahľujúcou) citáciou príslušných právnych predpisov, ktoré sa na prejednávajúcu vec vzťahujú a ktoré boli vzaté do úvahy pri rozhodovaní vo veci samej, vrátane poukazu na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR či Súdneho dvora EÚ. Rozsudok tak dáva jasné a argumentačne podložené odpovede na nosné, zásadné a základné otázky prejednávanej veci, podporené odkazom na aktuálnu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a je zákonným rozhodnutím. Poukázal na to, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces, okrem iného aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti

takému uplatneniu. S ohľadom na znenie odvolania žalobcu uviedol, že odvolanie pramení jedine v neochote žalobcu akceptovať právny názor vo veci konajúceho súdu prvej inštanície. Vo svojom odvolaní tak žalobca v podstate len tvrdošijne opakuje svoj právny pohľad na vec a za každú cenu sa snaží nájsť v odôvodnení rozsudku údajné nedostatky, ktoré by mali mať za následok jeho revíziu či zrušenie v odvolacom konaní. Podľa jeho názoru však takými nedostatkami a už vôbec nie takej intenzity rozsudok určite netrpí. Uviedol, že žalobcom podávaný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ nie je správny. Obe strany sporu si boli vedomé, že výsledok súdneho sporu bude závisieť v tejto otázke najmä od konajúcim súdom uskutočnenej voľby výkladu daného ustanovenia - výklad potvrdzujúci povinnosť uvádzať do zmluvy tzv. rozpis splátok vs. výklad potvrdzujúci neexistenciu takej povinnosti. Súd prvej inštanície zvolil odlišný výklad daného ustanovenia zákona než podáva v spore žalobca. Túto svoju voľbu súd prvej inštanície v rozsudku jasne, zreteľne, detailne, logicky a vyčerpávajúco zdôvodnil, pričom nejde ani o prekvapivú voľbu výkladu zákona. Žalobca si musel byť vedomý (a aj si bol vedomý), že existuje rozhodovacia prax krajských súdov a aj najvyššieho súdu (nadväzujúca na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ), podľa ktorej žiadna povinnosť uvádzať do zmluvy o spotrebiteľskom úvere tzv. rozpis splátok neexistuje. Žalobca teda naďalej nesprávne vychádza z názoru, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ musí zmluva o úvere obsahovať osobitne „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Avšak v súčasnosti je táto právna otázka (t.j. otázka výkladu daného ustanovenia zákona) vyriešená aktuálnou judikatúrou (dovolacieho) Najvyššieho súdu SR, a to napr. (aj verejne dostupnými) uzneseniami Najvyššieho súdu SR, z 23.04.2018 sp. zn. 4Cdo 211/2017; z 17.04.2018 sp. zn. 3Cdo/56/2018; z 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017, v zmysle ktorého (v poradí tretieho menovaného) nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky a v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je potrebné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné a potrebné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Ako upozorňuje najvyšší súd vo vyššie uvádzanom uznesení, za účelom odstránenia pochybností o správnom spôsobe výkladu predmetného ustanovenia zákonodarca s výslovným poukazom na Rozsudok SDEÚ C-42/2015 a Smernicu s účinnosťou od 01.05.2018 zmenil znenie daného ustanovenia ZoSÚ (v súčasnosti § 9 ods. 2 písm. i/, predtým písm. l/ resp. k/) tak, že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahradil slovami „výšku, počet, frekvenciu splátok“. Aj táto zmena zákona dokladuje, ktorý výklad zákona vždy mal a má zákonodarca na mysli. Ak by sme akceptovali výklad zákona vyžadujúceho tzv. rozpis splátok (t.j. výklad rozporný s výkladom eurokonformným, v tomto súdnom konaní preferovaný žalobcom), vychádzali by sme neprípustne z prezumpcie „hlúpeho“ zákonodarcu, ktorý napísal zákon v evidentnom rozpore so svojimi európskymi záväzkami, čo vedie k následkom porušenia práva EÚ. Podľa jeho vedomostí sa okrem vyššie menovaných troch rozhodnutí najvyššieho súdu, k danej téme a s rovnakým výsledkom sa najvyšší súd vyjadril aj v rozhodnutiach zo dňa 17.10.2019 sp. zn. 7 Cdo 112/2019; zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4 Cdo 187/2017; zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 45/2018; zo dňa 26.9.2018, sp. zn. 4 Cdo 65/2018; zo dňa 26.8.2019, sp. zn. 2 Cdo 186/2018; zo dňa 13.6.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018; zo dňa 25.2.2020, sp. zn. 1 Cdo 183/2018; zo dňa 29.10.2018, sp. zn. 5 Cdo 132/2017. Okrem toho, k danej téme sa vyjadril už aj Ústavný súd SR vo svojom náleze zo dňa 28.04.2020 sp. zn. I. ÚS 44/2020 - 41, v ktorom v podstate potvrdil správnosť existujúcej vyššie uvedenej konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR. Uviedol, že s poukazom na článok 2 ods. 2 C.s.p. je možné s procesným dopadom na toto súdne konanie uzavrieť, že vyššie uvedené uznesenia najvyššieho súdu predstavujú rozhodnutia - aktuálnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššej súdnej autority v danej právnej otázke výkladu § 9 ods. 2 písm. l/ (predtým písm. k/, v súčasnosti písm. i/) ZoSÚ. Rozsudok správne, rešpektujúc Čl. 2 ods. 2 C.s.p., vychádza z danej aktuálnej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ohľadom dovolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/225/2019 zo dňa 16.07.2020, na ktoré poukazoval v odvolaní žalobca a ktoré obsahuje návrh na iniciovanie tzv. prejudiciálneho konania, uviedol, že iniciovanie tohto konania pred Súdny dvorom EÚ by podľa jeho názoru v súčasnosti nebolo postupom hospodárnym, nijak významným pre rozhodnutie dovolacieho súdu v tejto právnej veci a predstavovalo by nadbytočné úkony súdu zaťažujúce navyše aj súdny aparát európskeho súdneho dvora, k čomu uviedol tiež podrobnejšie dôvody. Doplnil, že nie je jasné, čoho sa v tomto odvolacom konaní vôbec žalobca snaží dosiahnuť daným odkazom v jeho odvolaní. Pokiaľ ide o parciálnu otázku určenia neplatnosti v žalobnom návrhu žalobcu označených zmluvných podmienok -

poplatok za poskytnutie úveru a rozhodcovská doložka, zamietnutie žaloby aj v tejto časti je podľa jeho názoru nutné považovať za správne a taktiež aj logický dôsledok zamietnutia zvyšnej časti žaloby súdom prvej inštancie. Okrem poukázania na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia uviedol, že zmluvná dokumentácia neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, pričom napr. poplatok za poskytnutie úveru v tomto konkrétnom prípade nie je a ani nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje svojou výškou len 2 % výšky čerpanej istiny (1.820 eur, výška poplatku je 36,40 eur), pričom žalobca v podstate prezentuje len paušalizované tvrdenia o neprijateľnosti poplatkov či údajnej absencii protiplnenia. Tvrdenia žalobcu navyše vedú k absurdným záverom - ak majú byť dodávateľsko-spotrebiteľské zmluvné vzťahy očistené od všetkého, za čo nedostáva spotrebiteľ žiadne protiplnenie a čo slúži len dodávateľovi/podnikateľovi, dospejeme k absurdnému záveru, že tovar je možné predávať a služby je možné poskytovať len a výlučne za ich výrobné/prevádzkové náklady. Ved' marža/zisk dodávateľa/podnikateľa (t.j. zvyšok ceny po odrátaní výrobných/prevádzkových nákladov, tvorený napr. aj poplatkami) nijak neslúži potrebám spotrebiteľa, slúži len a výhradne potrebám dodávateľa ako podnikateľa, ktorý z povahy svojej existencie cieľi za ziskom (a k zisku mu má dopomôcť práve cena tovaru/služby stanovená nad výrobné/prevádzkové náklady). Nič z ceny tovaru/služieb nad rámec ich výrobných/prevádzkových nákladov nikdy neslúžilo a nikdy nebude slúžiť kupujúcemu/spotrebiteľovi, vždy pôjde o zložku zmluvného vzťahu slúžiacu výlučne dodávateľovi/podnikateľovi. Žalobca akoby formoval svoje závery o nevyhnutnej potrebe synalagmy v každej zložke zmluvného vzťahu mimo rámca skutočného fungovania dodávateľsko-spotrebiteľských zmluvných vzťahov v súkromnom práve; pokiaľ je však cieľom žalobcu cenová regulácia dosiahnutá prostredníctvom tohto súdneho konania, dané podľa jeho názoru súdu v tomto konaní neprináleží (išlo by o konanie ultra vires, mimo zákonných právomocí štátneho orgánu). Poukázal na to, že žalobca ani neuvádza, v čom by mala taká značná nerovnováha v tomto prípade spočívať, t.j. nerovnováha nie len obyčajnej intenzity. Podľa jeho názoru však nerovnováha nie je žiadna. Nerovnováha je len ilúzia spôsobená izolacionistickým nazeraním žalobcu len a len na tento jeden poplatok, kedy neberie do svojho zorného poľa celý zmluvný vzťah ako jeden celok tvorený skupinou práv a povinností na oboch stranách. Navyše, táto zmluvná podmienka sa týka ceny úveru, t.j. hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a údaj o tomto poplatku je v zmluve (napr. čl. I ods. 3 alebo aj ods. 7) vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne. Z daného dôvodu je táto zmluvná podmienka vylúčená zo súdneho prieskumu a nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ohľadom žalobcom namietaného rozhodnutia o spôsobe náhrady trov konania a potreby aplikácie § 257 C.s.p. žalovaný uviedol, že nie je žiaden dôvod nepriznať mu v prípade jeho úspechu v spore náhradu trov konania. Jeho legitímnym očakávaním ako strany sporu je, že v prípade úspechu v konaní mu budú nahradené náklady, ktoré bol na tento spor nútený vynaložiť - navyše nie z vlastnej viny, súdne konanie inicioval žalobca. Návrh žalobcu, aby mu súd náhradu trov konania nepriznal, predstavuje jeho evidentnú a neprípustnú snahu docieľiť vedenie konania „zadarmo“, bez rizika nutnosti nahraďiť mu trovy konania. Žalobca si musel byť už pred podaním žaloby vedomý rizika neúspechu v spore. Ten však súdne konanie viedol napriek tomu, že rozhodovacia prax všeobecných súdov SR bola v otázke uvádzania tzv. rozpisu splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere v minulosti nejednotná (existovali tak súdne rozhodnutia zdieľajúce, ako i nezdieľajúce názor žalobcu), t.j. žalobca si musel byť vedomý rizika neúspechu v tomto spore a už v čase podania žaloby existoval rozsudok SDEÚ C-42/15 zo dňa 09.11.2016, v ktorom súdny dvor prezentoval právny názor svedčiaci neúspechu takej žaloby žalobcu. Žalobca dokonca trval na podanej žalobe aj v čase po rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, na ktoré on v tomto konaní poukázal a ktoré prezentovali právny názor svedčiaci neúspechu žaloby žalobcu, pričom tieto predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke tzv. rozpisu splátok. Dokonca žalobca trvá na podanej žalobe aj v súčasnosti, keď inicioval odvolacie konanie. Žalobca tak podľa jeho názoru v podstate prejavuje len zrejmu a neprípustnú snahu o vyhnutie sa povinnosti náhrady jeho trov konania. Dané podľa neho nie je v súlade minimálne s Čl. 5 C.s.p., či potrebou zachovania dobrých mravov. Nie je podľa jeho názoru žiaden dôvod na to, aby mu odvolací súd na návrh žalobcu nepriznal náhradu trov konania, akokoľvek naň prihliadal resp. mu akokoľvek vyhovel. V takom prípade by totiž išlo o neprípustný a nedôvodný zásah do jeho práv. Poukázal na to, že žalobcovi nedal žiaden dôvod na vedenie súdneho konania, bol nútený sa procesne brániť a za tým účelom vynakladať nemalé peňažné prostriedky. Navyše, žalobca svoju vlastnú náhradu trov konania naďalej v konaní uplatňuje. Poukázal na to, že žalobca neuvádza nič konkrétne, čo by malo zdôvodňovať jeho predstavu o tom, že nie je spravodlivé priznať mu v konaní nárok na náhradu trov konania. V odvolaní žalobca ohľadom „sociálnych aspektov“ uvádza len všeobecné, nič nehovoriace/ nekonkrétne tvrdenia, v podstate smerujúce k absurdnému záveru: „nech si bohatá banka hradí svoje náklady sama“. Ak by v otázke náhrady trov konania súd rozhodoval podľa predstáv žalobcu, on by

tak v civilnom sporovom konaní de facto nikdy nemal mať nárok na náhradu trov konania, napriek tomu, že zaznamenal v spore plný úspech, kedy ním nezavinená účasť v tomto žalobcom iniciovanom spore ho stála nemalé náklady na právne služby a samotné vedenie sporu. Je z povahy veci len zrejmé, že zákonodarca pre § 257 C.s.p. takéto použitie nezamýšľal, tvrdenia žalobcu sú evidentne účelové a vedú k absurdným záverom. Ohľadom vytýkanej nesprávnej výšky celkových nákladov úveru žalovaný poukázal na záver v odôvodnenia práve žalobcom spomínaného rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 225/2019 zo dňa 16.07.2020: „Ohľadne namietanej nesprávne vypočítanej výšky odplaty za úver s rozdielom 0,27 eur aj odvolací súd totožne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že tento rozdiel logicky žalovaný vysvetlil, že ide o rozdiel vzniknutý matematickým zaokrúhlením, ktorý nemá žiaden vplyv ani na v zmluve uvedenú výšku RPMN. Námičku žalobcov v tomto smere a požadovanie určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre takýto rozdiel považuje odvolací súd za bezpredmetnú, založenú na formalistickom výklade.“ Rovnako poukázal na nutnosť z dôvodu existujúcej judikatúry Súdneho dvora EÚ prihliadať aj na zásadu proporcionality ukladania sankcií - žalobcom žiadané vyslovenie bezodplatnosti úveru tu preto podľa neho nemá miesto. V odôvodnení rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ uviedol: „Súdny dvor už rozhodol, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (pozri rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 45 a citovanú judikatúru)...Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 68 tohto rozsudku je potrebné konštatovať, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky.“

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (v ktorej súd prvej inštancie rozhodoval o dôvodnosti žaloby po čiastočnom zastavení konania z dôvodu späťvzatia), v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby v príslušnej časti, ktorou sa žalobca domáhal určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, určenia neplatnosti dojednania poplatku za poskytnutie úveru a určenia neplatnosti rozhodcovskej doložky, ktorá bola súčasťou predmetnej zmluvy o úvere. Z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby v danej časti a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovaným nárokom, súd prvej inštancie správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci. Náležite, najskôr konštatujúc povahu predmetnej zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ, skúmal splnenie žalobcom vytýkaných zákonných náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l/, k/ a § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ (v jeho znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy dňa 18.08.2015) a tiež správne vyhodnocoval platnosť dojednania poplatku za poskytnutie úveru z hľadiska jeho prijateľnosti ako zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj platnosť rozhodcovskej doložky. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.) vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery. Pri svojom právnom posúdení vychádzal zo zodpovedajúcich ustanovení príslušného znenia ZoSÚ (§ 11 ods. 1 písm. b/, d/, § 9 ods. 2 písm. l/, k/) a Občianskeho zákonníka (§ 53), tieto aj správne vyložil náležitým eurokonformným spôsobom s ohľadom na relevantnú judikatúru a rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Svoje závery, pre ktoré žalobu zamietol, z dôvodu nesplnenia predpokladov stanovených ZoSÚ (zistenia naplnenia vytýkaných obsahových náležitostí zmluvy), ako aj z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov neprijateľnosti namietaných zmluvných ustanovení, aj riadne v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. Svoj myšlienkový postup dôkladne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Súd prvej inštancie sa podrobne a presvedčivo vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a dôsledne

posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s príslušným predmetom konania.

6. Súd prvej inštancie teda správne v prvom rade ustálil spotrebiteľský charakter predmetnou zmluvou o úvere vzniknutého vzťahu medzi stranami sporu a samotnú zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ. Ten na daný typ zmlúv kladie osobitné obsahové požiadavky (§ 9, 10), s ktorými spája tiež určité dôsledky (§ 11) - napr. bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvou poskytnutého úveru. V predmetnom konaní sa žalobca (okrem iného) domáhal práve určenia, že preskúmanou zmluvou poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ z dôvodu absencie zmluvných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ a l/ ZoSÚ (v jeho znení príslušnému k času uzatvorenia zmluvy), ako aj podľa § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ pre nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa.

7. Podľa § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ (v čase uzavretia zmluvy), musela zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie tohto ustanovenia súdom prvej inštancie, keďže podľa jeho názoru nesprávne použil výklad vychádzajúci z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018. Pokiaľ podstatnú časť svojej (nielen) odvolacej argumentácie v danej otázke žalobca venoval prezentovaniu odlišného názoru na výklad tohto ustanovenia, reprezentovaného aj odkazovanými rozhodnutiami odvolacích a prvostupňových súdov, ako aj svojím tvrdeniam o nemožnosti jeho eurokonformného výkladu z dôvodu rozporu s princípmi retroaktivity a právnej istoty, odvolací súd dáva do pozornosti, že tieto nemožno považovať za relevantné z dôvodu existencie ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tejto otázke, ktorá je plne súladná so záverom súdu prvej inštancie. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia bola už v čase rozhodovania súdu prvej inštancie Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená. Na už spomínané uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018 následne nadviazalo množstvo rozhodnutí najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018; sp. zn. 4 Cdo 187/2017 z 23. apríla 2018; sp. zn. 4 Cdo 211/2017 z 23. apríla 2018; sp. zn. 4 Cdo 65/2018 z 26. septembra 2018; sp. zn. 5 Cdo 132/2017 z 29. októbra 2018; sp. zn. 3 Cdo 45/2018 z 22. novembra 2018; sp. zn. 2 Cdo 235/2017 z 21. decembra 2018; sp. zn. 6 Cdo 113/2018 z 30. júla 2019; sp. zn. 2 Cdo 186/2018 z 26. augusta 2019; sp. zn. 7 Cdo 112/2019 zo 17. októbra 2019; sp. zn. 1 Cdo 183/2018 z 25. februára 2020; sp. zn. 1 Cdo 28/2019 z 10. decembra 2020; 7 Cdo/22/2021 z 29. marca 2021 a sp. zn. 5 Cdo 47/2019 z 29. júna 2021.

8. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia totiž zodpovedá účelu Smernice (Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Y. H. z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Pokiaľ teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

9. V týchto rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. S týmto záverom, ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver, sa v preskúmanej veci odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z účelu právnej úpravy vymedzeného v dôvodovej správe k ZoSÚ a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods.

2 písm. I/ ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

10. V súlade s uvedeným názorom sa vyjadril k aplikácii § 9 ods. 2 písm. I/ ZoSÚ aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 44/2020 z 28. apríla 2020, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom na to, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov a členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenie, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. V danej veci dospel k záveru, že pokiaľ všeobecný súd skúmal vôľu zákonodarcu vyjadrenú v § 9 ods. 2 písm. k/ (totožné znenie preskúmaného písm. I/) ZoSÚ účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sporovými stranami (07.08.2012), aj to bez ohľadu na Prílohu 3, ktorá je súčasťou ZoSÚ, a nie vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie obsiahnutej v čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice vrátane jej Prílohy II, jeho výklad v dostatočnej miere nezohľadňuje charakter a účel spotrebiteľského sporu, čo v konečnom dôsledku spôsobuje jeho ústavnú neudržateľnosť.

11. Vo vzťahu ku konkrétnej odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd dopĺňa, že vo veci sp. zn. 5 Cdo 47/2019 bola predmetom dovolacieho prieskumu priamo právna otázka (ne)možnosti eurokonformného výkladu daného ustanovenia ZoSÚ, pričom z obsahu rozsudku sp. zn. 5 Cdo 47/2019 z 29. júna 2021 vyplýva, že dovolateľ takýto výklad namietal z dôvodu rozporu so zákonom (ktorý explicitne nad rámec Smernice požadoval členenie splátok istiny ako aj splátok úrokov a iných poplatkov) ako aj pre rozpor s princípmi zákazu pravej retroaktivity a právnej istoty. Dovolací súd v danej veci potvrdil platnosť záverov vyslovených v uznesení sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018 a konštatoval, že dovolateľmi nastolená právna otázka patrí do ustálenej praxe dovolacieho súdu - vychádzajúcej z uvedeného uznesenia a na neho nadväzujúcimi početnými rozhodnutiami dovolacieho súdu. Uviedol tiež, že daná judikatúra najvyššieho súdu je súladná aj s rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora EÚ, ktorý v rozsudku z 05.09.2019 vo veci C- 331/18 vyslovil, že „Článok 10 ods. 2 písm. h/ až j/ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.“

12. Smernica (Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) v preambule stanovuje, že zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú (ods. 31). V súvislosti so zabezpečením vysokého stupňa ochrany spotrebiteľa tak smernica kladie dôraz na vysoký stupeň informovanosti spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy o úvere, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, a vyžaduje preto od dodávateľa (veriteľa) zrozumiteľným a stručným spôsobom dôkladne informovať spotrebiteľa a v záujme úplnej transparentnosti mu poskytnúť informácie dostatočné na to, aby mu umožnili prijať obozretné rozhodnutia založené na dobrej informovanosti. Posúdenie jasnosti a zrozumiteľnosti zmluvnej podmienky by sa nemalo obmedzovať na jej čisto formulačný aspekt. Jasnosť a zrozumiteľnosť zmluvnej podmienky sa musí posudzovať podľa toho, či zaručuje spotrebiteľovi informácie, na základe ktorých bude schopný posúdiť výhody a nevýhody uzavretia danej zmluvy a riziká, ktoré mu z toho hrozia. Spotrebiteľ musí nielen pochopiť obsah zmluvnej podmienky, ale aj záväzky a oprávnenia, ktoré s ňou súvisia. Informácie týkajúce sa rozsahu záväzku a základných podmienok jeho budúceho plnenia musia byť preto vyjadrené v písomnej forme a prehľadne, jasným a zrozumiteľným spôsobom, aby spotrebiteľ mohol zvážiť na základe ich posúdenia, či zmluvu uzavrie.

13. V súvislosti s ďalšími osobitnými obsahovými požiadavkami zmluvy o úvere podľa ZoSÚ žalobca v odvolaní, rovnako ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, namietal nesprávnosť v zmluve

uvedeného údaja o RPMN ako aj údaja o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ (žalobca) zaplatiť. Dané údaje jednak spadajú priamo medzi náležitosti § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (v čase uzavretia zmluvy), keď v zmysle tohto ustanovenia musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať „ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“. Pri danej náležitosti by sa tak jednalo o dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/.) Okrem toho sa však údaja o RPMN týka aj ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti - podľa § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ, ktorý stanovuje, že „poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak „v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa“. Je potrebné tak rozlišovať samotnú povinnosť uviesť v zmluve dané údaje (RPMN a celkové náklady spotrebiteľa) spolu s predpokladmi použitými na výpočet RPMN (t.j. dôvod v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) a nesprávnosť údaja o RPMN v neprospech spotrebiteľa (dôvod v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ). Súd prvej inštancie takto správne identifikoval základ zostávajúcej časti jeho nároku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, tomu aj prispôbil svoje závery, v ktorých sa dostatočne a správne vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi žalobcu.

14. Vo vzťahu k danej časti žalobca jednak namietal, že zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške ktorú musí zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom (§ 2 písm. h/ ZoSÚ). Poukazoval konkrétne na to, že namiesto matematicky správne určenej sumy 3.466,48 eur (vychádzajúc z počtu mesačných splátok /108/, ich výšky bez sumy poistenia /31,76 eur/ a výšky poplatku za poskytnutie úveru /36,40 eur/) bola v zmluve uvedená suma 3.465,93 eur. V odvolaní nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa stotožnil s obranou žalovaného, že tento rozdiel vo výške 0,55 eur je spôsobený výlučne nevyhnutnou matematickou úpravou čísel (úpravou výšky splátky bez sumy poistenia na účely výpočtu parametrov úveru špecializovaným softvérovým riešením pracujúcim v automatickom režime, ktorý žalovaný používa na prípravu údajov do zmluvnej dokumentácie), t.j. nevyhnutným zaokrúhlením sumy splátky bez poistenia na sumu 31,76 eur zo sumy 31,7549074074 eur. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie za správny, keď tento správne bral ohľad na okolnosti vzniku tohto rozdielu ako aj na jeho samotnú bagateľnosť. Podľa názoru odvolacieho súdu daný rozdiel, predstavujúci 0,016 % zo žalobcom uvádzanej celkovej čiastky na zaplatenie, nebol objektívne spôsobilý ovplyvniť rozhodovanie žalobcu vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalovaným, resp. nemal vplyv na jeho posúdenie výhodnosti úveru. Odvolací súd poukazuje na to, že zo zmluvy vyplýva, že žalobca mal k dispozícii všetky informácie potrebné na posúdenie rozsahu jeho záväzku v zrozumiteľnej a prehľadnej forme, pričom žalovaným poskytnuté informácie (služiacie pre spotrebiteľa na posúdenie výhodnosti úveru) možno považovať za transparentné, a to i vrátane údaja o preskúmvanej celkovej čiastky na zaplatenie. Žalovaný vo vzťahu k v zmluve uvedenej celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť, dostatočným (podrobným a konkrétnym) spôsobom vysvetlil vznik daného nepatrného rozdielu a ani nič nenasvedčovalo jeho nekalému úmyslu. Opačný záver vedúci k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z tohto dôvodu odvolací súd považuje za neúmerný formalizmus, ktorý by bol v rozpore so zásadou proporcionality sankcií vyplývajúcou z judikatúry Súdneho dvora EÚ, (všeobecne napr. C-81/12, Asociația Accept, 63; C-101/01, Lindqvist, 87,88; C-430/05, Ntinionik a Pikoulas, 53), na čo tiež správne poukázal súd prvej inštancie. Opatrenia stanovené vnútroštátnou právnou úpravou nemôžu ísť nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných danou právnou úpravou (C-418/11, Texdata Software GmbH, 51,52). Aj v rozsudku vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Y. H., súdny dvor okrem konštatovania všeobecného záveru, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (bod 63), tiež uviedol, že podľa vnútroštátnej úpravy môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48 (bod 69). Aj v nadväznosti na to vo svojom 4. výroku rozhodol, že : „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Vzhľadom na okolnosti predmetnej veci a (nepatrnú) závažnosť daného pochybenia by sankcia v podobe odopretia nároku na akúkoľvek odplatu za poskytnutie úveru veriteľovi (žalovanému) podľa názoru odvolacieho

súdu išla nad rámec toho čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných danou právnou úpravou.

15. Žalobca svoje ďalšie odvolacie námietky o nesprávnosti údajov o RPMN (§ 2 ods. 1/ ZoSÚ) nedôvodne zakladal taktiež na argumentácií o rozdielnej sume celkovej čiastky, ktorú musí zaplatiť. Jedná sa o dva odlišné zmluvné údaje, pričom vytykaná odlišná suma celkovej čiastky na zaplatenie nemala vplyv na určenú výšku RPMN 17,76 %, ako správne konštatoval súd prvej inštancie a žalobca tento záver v odvolaní nespochybňoval. Osobitne nenamietal ani jeho záver o správnosti zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru do RPMN. Pokiaľ žalobca v odvolaní navyše nesprávnosť RPMN tvrdil z dôvodu, že „v zmluve, nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, nakoľko zmluva neobsahuje identifikáciu úroku a výšky istiny platnej v mesačnej splátke“, tieto námietky sú neopodstatnené, keďže vytykané údaje rozpisu vnútornej skladby mesačnej splátky (okrem toho, že nie je potrebou náležitosťou zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. l/ ako už bolo uvedené vyššie) zjavne nie sú vyžadovanými podkladmi pre výpočet RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ a § 19 ZoSÚ. Žalobca tak v odvolaní relevantne nekonkretizoval v čom mala spočívať nesprávnosť v zmluve určeného údajov o RPMN. Pokiaľ žalobca ešte v konaní pred súdom prvej inštancie poukazoval na jeho vlastný výpočet RPMN (z verejne dostupných zdrojov po zadaní vstupných údajov vyplývajúcich zo zmluvy bez započítania poplatku za poskytnutie úveru) vo výške 17,08 % - namiesto uvedenej výšky 17,76 %, odvolací súd dodáva, že ani táto skutočnosť by nespôsobovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť posudzovaného úveru. Nesprávne uvedenie RPMN v zmluve vo vyššej než skutočnej výške nemožno považovať za jeho určenie v neprospech spotrebiteľa, čo je podmienkou spomínaného dôsledku v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ (Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.) V neprospech spotrebiteľa je uvedenie RPMN nižšej než v skutočnosti. Naopak, uvedenie vyššej RPMN v zmluve znamená, že úverové náklady spotrebiteľa budú reálne nižšie ako bolo deklarované v zmluve a poskytnutý úver je pre neho teda v skutočnosti výhodnejší, čo nepochybne nemožno vnímať v jeho neprospech.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje odvolací súd za správne závery súdu prvej inštancie, že v preskúmvanej veci neboli splnené podmienky na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ani podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. l/ a k/ ZoSÚ, ako ani podľa § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ.

17. Žalobca sa v konaní ďalej domáhal, že zmluvné dojednanie o poplatku za poskytnutie úveru v sume 36,40 eur je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je neplatná v zmysle § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej poplatok za poskytnutie úveru spôsobuje značnú nerovnováhu na úkor spotrebiteľa (žalobcu). Ustanovenie o poplatku za poskytnutie úveru bolo v zmluve (čl. I bod 3. a 7.) jasne a zrozumiteľne uvedené a transparentné. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že ako dojednanie o cene úveru sa toto týka hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ktoré sú už zo svojej podstaty vylúčené z prieskumu neprijateľnosti podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, vzhľadom na odvolacie tvrdenia žalobcu o nerovnovážnosti tohto dojednania a absencii skutočného protiplnenia, odvolací súd dodáva, že sa tiež plne stotožňuje aj so závermi súdu prvej inštancie, že samotný poplatok za poskytnutie úveru nemožno považovať za dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. V prípade tohto poplatku ide o široko využívaný a akceptovaný, zákonom predvídaný a odôvodnený základný nárok veriteľa súvisiaci s počiatočnými úkonmi a zriadením úveru, s ktorým je dlžník oboznámený pri uzatváraní zmluvy o úvere, kedy má možnosť ho akceptovať a vstúpiť do zmluvného vzťahu. Predmetný poplatok 36,40 eur možno v danom prípade považovať tiež za primeraný, keď predstavoval len 2 % zo sumy čerpanej istiny (1.820 eur).

18. Súčasťou napadnutej zamietajúcej časti rozsudku bolo aj zamietnutie nároku žalobcu na určenie neplatnosti rozhodcovskej doložky v predmetnej zmluve o úvere. Žalobca však v odvolaní neuplatňoval žiadne námietky týkajúce sa tohto konkrétneho záveru súdu prvej inštancie. Rozsudok tak v tejto časti nebol relevantne napadnutý a odvolaciemu súdu neprináležalo preskúmať odvolaním nedotknutý záver súdu prvej inštancie, ktorý je tak potrebné považovať za vecne správny.

19. V odvolaní žalobca namietal aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Osobitne nespochybňoval posúdenie úspechu (§ 255 ods. 1 C.s.p.) ani zodpovednosti za zavinenie zastavenia

konania (§ 256 ods. 1), no v odvolaní sa dovoľával aplikácie § 257 C.s.p. na nepriznanie náhrady trov konania oprávnenému žalovanému pre existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

20. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

21. Použitie zákonného ustanovenia § 257 C.s.p. musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu, musí mať výnimočný charakter a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona a k dosiahnutiu spravodlivosti pre strany sporu. Ide o výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zo zásady zodpovednosti za zavinenie. Jeho aplikácia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa opodstatňujúce nepriznanie náhrady trov konania celkom alebo sčasti. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci (charakter konkrétneho konania alebo konkrétnej procesnej situácie), ako aj v okolnostiach týkajúcich sa strany.

22. Ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. (nález Ústavného súdu SR z 10.10.2018, sp. zn. I. ÚS 68/2018) Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. (uznesenie Ústavného súdu SR zo 06.06.2019, sp. zn. II. ÚS 113/2019)

23. Odvolací súd preskúmal možnosť aplikácie § 257 C.s.p. a vychádzajúc dôsledne zo všetkých relevantných okolností prejednávaneho prípadu vyplývajúcich z obsahu spisu dospel k záveru, že v danej veci nie sú dané špeciálne okolnosti, pre ktoré je namieste žalovanému obmedziť jeho právo na náhradu trov konania postupom podľa tohto ustanovenia. Odvolací súd dáva do pozornosti, že samotná spotrebiteľská povaha vzťahu medzi stranami sporu nie je v tomto kontexte žiadnou výnimočnou či dôvodom hodným osobitného zreteľa. Žalobca v odvolaní uvádzal len všeobecné tvrdenia o slabšom postavení spotrebiteľov, bez konkrétnych okolností viažucich sa k predmetnému sporu - charakteru predmetnej veci alebo okolnostiam strany sporu. Žalobca síce uviedol, že dôvod osobitného zreteľa sa týka jeho sociálnej situácie, avšak nepreukazoval a ani neposkytol žiadne konkrétne tvrdenia týkajúce nejakej jeho aktuálnej závažnej či ťaživej majetkovej príp. sociálnej situácie. Nemožno akceptovať len jeho jednoduché poukázanie na to, že predmetnú zmluvu o úvere uzavrel z dôvodu jeho nepriaznivej finančnej situácie. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetná zmluva o úvere na sumu istiny 1.820 eur bola uzatvorená dňa 18.08.2015 a výška mesačnej splátky žalobcu predstavuje 33,23 eur. Ustanovenie § 257 C.s.p. neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a ani samotná priaznivá finančná situácia žalovaného nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa. Posudzovanie pomerov na strane žalovaného ako oprávnenej strany by bolo namieste až po zistení relevantných dôvodov hodných osobitného zreteľa, a to (jedine) z hľadiska intenzity zásahu do jeho majetkovej sféry spôsobenej znášaním vlastných trov konania. Opačný postup, kedy by sa dôvod osobitného zreteľa považovala dobrá majetková situácia žalovaného ako banky (resp. s ohľadom na jeho predmet činnosti) odvolací súd považuje za neprípustný. Za daného stavu je v pri posudzovaní tejto otázky irelevantné žalobcom poukazované riadne planenie si jeho procesných povinností v priebehu konania. Ani charakter daného konania (či procesnej situácie) nemožno posúdiť ako výnimočnú okolnosť, keď v danom prípade zjavne nešlo o ojedinelý či v rozhodovacej praxi súdov výnimočný prípad uplatnených nárokov (určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľnosti zmluvných dojednaní spotrebiteľskej zmluvy), ako vyplýva z obsahu spisu i vyjadrení samotného žalobcu, ako aj žalovaného. Pokiaľ sa žalobca odvolával na (nejaké) zmeny procesnej situácie a dôvodil zmenou vnútroštátnej legislatívy a judikatúry, jeho tvrdenia nie sú opodstatnené. V danej súvislosti možno poukázať na to, že už v čase podania žaloby (31.10.2017) bolo vydané poukazované rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C- 42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Y. H. (09.11.2016) a v priebehu predmetného konania došlo, vzhľadom na početnosť rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a konzistentnosť ich záverov, až k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke niektorých náležitostí ZoSÚ.

24. Vzhľadom na všetko uvedené vyššie dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na základe ktorých zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Plne odkazujúc na svoje vyššie uvedené závery (odsek 23. odôvodnenia), odvolací v danom prípade nevzhliadol dôvody na postup podľa § 257 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.)

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom

fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).